

ע' קווירית

הלסביות נבשו את הבימה

מימין לשמאל: ענת זמשטייגמן, מיקה בן שאול, תמר עמית יוסף, אילה דנגור, טל שחר בן ארי (תמונה: ברכה ברד)

"היוש אמא, היוש אבא", מילים הנוגעות לכל לב המייחל לקבלה, פתחו את האירוע, בנאום קצרצר ואישי מפי המפיקה רעות נגר (שהשימוש החוזר בשמה בהצגה הוא אחת ההברקות של המופע), ואז זה התחיל: **לסביהונסט** במשכן הבימה. אין לי רקע בתיאטרון, הרזומה שלי כצופה מביך עד מביש, אבל בבקשה אל תתנו לזה לפגום בהמלצה הגורפת שלי: לכה לראות, לכו לראות. לא ללסביות בלבד, **ללסביהונסט** מגיע לשבור קופות ברחבי הארץ כולה, ואפילו להגיע לחו"ל, כי הוא מהווה מסמך ייצוגי מרגש, אותנטי ומוצלח. מוכשרים וראויים פחות הרי כבר זכו לכך אז שתימלא הארץ בדיחות רעות נגר. ההד הקלוש יחסית בפייסבוק לא באמת משקף את התנופה שמעניק המחזה הזה לצופותיו. הצפייה באולם גדול הייתה מענגת וחזקה, וכל הערב במשכן הבימה התאפיין באנרגיות נהדרות. דווקא הקטע הפותח אינו חביב עליי, אבל לאט הלכתי ונכבשתי מחדש ובשאר הזמן כל שנותר היה רק להישען לאחור וליהנות. היה נעים לגלות מחדש שהשחקניות נושאות את הטקסט בבטחה גם ברגעים התלולים, כשנדמה שכחוט השערה בין המביך למוצלח. יש לציין את התזמון הקומי המצוי, הלא מובן מאליו, את ההומור של הטקסטים שהם תזכורת מתמדת לעובדה שרבות כל כך מהקומיקאיות הגדולות בעולם בעבר ובהווה הן ללסביות. בצפייה חוזרת התרשמתי מכמה הן מדוייקות, בנות **ללסביהונסט**, אחרי 21 הופעות נדמה שכל הנד עפעף מונח במקום, וקצת צר לי שישבתי קרוב מדיי, מה שלא איפשר לי להעריך את ההעמדה, ואת העובדה שהכל מתוזמר בצורה כה מושלמת (בין היתר תודות לבימוי המהוקצע של ענת זמשטייגמן). הקלישאות החבוטות מקבלות בערב הזה חיים חדשים, מעניקות תחושת שייכות גם למי שמעולם לא באמת טבלה בביצה הלסבית כפי שהייתה רוצה. כוחו של המופע הוא מצליח לגלם את האנושיות המסתתרת מאחורי המאוס, הממוחזר והנדוש, ומאחורי קלישאות שהפכו כבר מכבידות ואף מפחידות. לא מובן מאליו כשרבים מפרויקטים עתירי אמצעים בהרבה קורסים תחת העול הבלתי נסבל של היעדר רענונות.

רמזים קטנים שפוזרו על דרמות ויצרים מאחורי ההפקה עושים חשק להתחקות ולחדור אל הקרביים של הסט. הכי קרוב לכך היה כשאפשהו צד את עיני סרטון קסום, בו שהשחקניות מבצעות תרגיל "הד" צועקות ומפרכסות זו מול זו, וענת זמשטייגמן הבמאית אוזנת את המצלמה, ובהרמת גבה אירונית מולת על המתרחש. גם כמה שידורים חיים מהפייסבוק שתועדו הצליחו לגנוב את ליבי (חפשו אותם). מיקה בן שאול המבריקה היא הכותבת המרכזית, אבל גם אחרות לא טומנות ידן בצלחת. חוברת גילתה שדווקא על הנייר, מתגלות המילים בעוצמתן האמתית.

נכראה איבדתי כל בוש או פרופורציה כי אני חושבת שאלך גם בפעם השלישית, ואני מפצירה גם בכך לעשות את אותו הדבר. למה? כי אני מתרגשת לראות חלום פרטי קורם עור וגידים בידי אחרת, כי הרעיון של מחזה קאלט לסבי עברי קוסם לי, וצריך לקסום גם לכל מי שהיא כותבת בלב ובנפש ולא חשוב לאיזו קהילה היאהוא משתייכת. מאז סילבסטר סטאלון שקנה את עולמו ב**רוקי** (1976), עד בת חן סבג ממ**טומטמת** (2016), העולם שייך היום יותר מתמיד לכותבים שיוצרים עבור עצמם את ההזדמנות, ובוראים את תפקיד חייהם כמו ידם. לכן הוקסמתי ולכן אני מתלהבת כאחרונת הגרופיות. להלן רשימת השחקניות-כותבות-יוצרות שכמעט כולן היו לי חדשות, אלה שמות: מיקה בן שאול, אילה דנגור, תמר עמית יוסף, טל שחר בן ארי (על המוזיקה), ענת זמשטייגמן. כוכבות יקרות, לעונג היה להכירכן. אני מאמינה בכך ומחכה לראות מה עוד תביאו לנו בשנים שלפנינו, ביחד ולחוד. אם לסכם זאת בקיצור: **ללסביהונסט** מספק הזדמנות להתאהב בכל אחת ואחת מהנשים המופיעות בו, וזוהי אולי הנחמה היחידה הידועה לי שיש ללב שבור, כמה הייתי זקוקה למרפא הזה.

להזמנת כרטיסים: 052-3363296

הסות:

אהבתם את הכתיבה שלי?

052-3396375

סיוע בכתיבה אקדמית עם החמחות בקולנוע ומגדר

יוגב, ההומו הערירי*

הומואים ערירים שולטים!

קומיקס דיכאוני

garfield.com

הוא משתלב היטב עם נעלי הבית שלך.

אז השנתי לעצמי את מעיל העור הזה. מה דעתך עליי?

הומואים אוהבים את המראה הגברי,

*ג'ון ארבל, בעליו של החתול הנווד גארפילד, הוא הטרוסקסואל גמור, מעולם לא נרמז אחרת. אבל דברים נראים מעט שונה בתרגום לקוויריות. במקום לצקצק על הגניבה הבוטה, אתם מוזמנים לברך על עוד ניכוס, ולהתענג על הקלות בה הסטרייט המוצהר הפך להומואי האולטימטיבי, ועולם מצויר מוכר מואר בצורה חדשה.

תודות: ליאור בצר, ברכה ברד, אורי ביתן, שמעבר לכך שהוא חבר אמת ואדם נדיר, הוא גם מבצע תרגום, עריכה, מחקר וכתיבה. 052-3476879 uribitan@gmail.com

מזל טוב לגיטית